

Ivan Suhivanov – writer, editor-in-chief of the Sea magazine, Burgas

Иван Сухиванов – писател, главен редактор на списание „Море“, Бургас

С Вихрен Чернокожев имахме много плодотворно сътрудничество около списание „Море“, което по това време вече бяхме успели да утвърдим като национално списание, въпреки съпротивата на жилавата бургаска графомания, която искаше да си живурка в „лошия регионализъм“... Чувахме се с Вихрен и покрай участието му като литературен експерт в Бургаския литературен живот той ме разпитваше за местните автори. Ето едно-две писма, които илюстрират нашата кореспонденция през годините...

Драги Иване Сухиванов,

Тоя „Приемо-предавателен протокол“ май ще стане километричен. За Кюпчю не успях да напиша. Тресат ни атестации, от които щели да зависят парите ни. Изпращам ти една подборка от антологията „Когато ми отнеха името“. Трябваше да излезе в „Страница“, но не се случи. Антологията ще излезе може би до месец и нещо в „Изток-Запад“. Ако подборката ти върши работа, вземи напр. „Старите изселници“ с бел. под линия от къде е. Като анонс за антологията, за който ще съм ти благодарен. Ако нищо не публикувате, поне прочети. Струва си. Младен Влашки ми писа, че първото стихотворение „Когато ми отнеха името“, все пак ще влезе в „Страница“.

*Поздрави, Вихрен
25.06.2014*

И още едно писмо, за номинацията на книгата ми с разкази „Бягства“, която тъпи чиновници от общината се опитваха да възпрепятстват:

Иване, всичко ми е ясно. Казах им и пак повтарям: стоя твърдо зад тая номинация и мога да я защитя. Ако трябва – ще говоря със зам.-кметицата Йорданка Ананиева – напиши ми неин телефон... Същото е положението и с „Пътеводител“ на Калудов, излязъл края на ноември 11 г. и невключен нито 11-та, а по статут не може и 12-та, но го включих в прегледа. В доклада съм написал да си оправят статута. Защо не са го направили досега? Нали писателските дружества сте обсъждали тоя статут. Прати ми го, ако го имаш. Както и телефона на човека в тази комисия, която е обсъждала номинациите. Пътуваме утре с влака 6:55

*Вихрен
неделя, 2012, 2 декември*

Веднъж Вихрен ми каза, че Ал. Кьосев писал, че това, което Вихрен прави, е публицистика, а не литературна критика. Той не беше съгласен, всеки си избира формата, в която да публикува идеите си...

През август 2012 с Вихрен и Йордан Ефтимов бяхме в експертната комисия, която разглеждаше ръкописите на бургаските автори за финансово подпомагане от Общината.

Определихме си среща в Института за литература. Вихрен по това време беше заместник-директор на Института и ръководител на Издателския център „Боян Пенев“.

Бях ходил само веднъж в Института във връзка с публикуването на моя статия в сборник, посветен на Цветан Марангозов, покани ме Мариета Гиргинова. Статията писах с вдъхновение. По-късно Марангозов бе сложил цитат от статията ми на задната корица

на една негова стихосбирка... Отидохме с Йордановата кола до Института и се качихме при Вихрен. Кабинетът му бе оборудван със стари мебели, вероятно от 50-те. Витаеше едва доловим дъх, останал от сталинистката БАН...

Почнахме да разглеждаме ръкописите, които бяха анонимни. Вихрен пише протокола. Естествено, без солените забележки по адрес на графоманите. Особено го раздразни някакъв ръкопис с приказки (знаех кой е авторът, К. Кр.). Пълно мъртвило. Хареса особено други приказки, макар и анонимни – на Харита Колева, една прикована на количка жена. Вероятно някаква невидима емпатия бе протекла през текстовете. Книгата се казваше „Вълшебните бисквитки“. Подпомогнахме и един млад автор. Беше излизал в рубриката на „Море“ – „Млади гласове“, та и него го разпознах. Приключихме с ръкописите и подписахме протокола с пълно единодушие. Бяхме доволни, че сме свършили едно добро дело и щяха да бъдат подпомогнати талантиливи автори и авторки на поезия, белетристика, есеистика...